

*A detektívfőnöknek nem csak irányítani
kell a nyomozást, hanem vezetni is, de úgy,
hogy maga is kutasson, keressen.*

Krecsányi Kálmán

AZ UTOLSÓ SZÓ JOGÁN

Tisztelt Olvasói Ítélszék! Az utolsó szó jogán engedtessek meg, hogy röviden Önök elé tárjam, mi vezetett a kezükben tartott bűnügyi kalandregény elkövetéséhez.

Valamikor a múlt század vége felé felköltöztem a világ közepéről (Dunaújváros) a „*Nagyfaluba*” (Budapest), és a hazai bűnüldözés egyik legpatinásabb műintézményében, a „*Gyorskocsiban*” folytattam nyomozói pályafutásom. Sokat jártam korábban is a fővárosban, de én is megtapasztaltam, hogy egészen más ügyintézni, kirándulni jönni, mint itt élni a hétköznapiakat. Hazafelé – ha még van jegy, és szerencsére általában volt ☺ – betérni egy színházba, vagy este elugrani egy jó kis rock koncertre. Nem beszélve a történelem és irodalom iránt érdeklődők olyan fantasztikus lehetőségeiről, mint tagság az Országos Széchényi Könyvtárban, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban, vagy éppen kutatási engedély a Nemzeti Múzeumban, a Budapesti Történeti Múzeumban, és a különböző helytörténeti gyűjteményekben, továbbá az Országos Levéltárban. A rengeteg munkából adódó elfoglaltságaim mellett igyekeztem kihasználni minden alkalmat kíváncsiságom kielégítésére, elkezdtem komolyabban kutatni választott hivatásom, a detektív szakma, ezen belül is az első magyar civil ruhás rendőri egység, a Budapesti Detektívtestület (1886–1945) történetét.

Egyik ámulatból a másikba estem. A szakmai bravúrok mellett számos olyan dokumentumra leltem, amelyek a hétköznapi ember aspektusából mutatták be a detektívek életét, személyét. Tudták Önök, hogy: báró Splényi Ödön, az első detektív főnök felesége a „*Nemzet Csalogánya*”, Blaha Lujza volt; a második detektívfőnök, Szombatfalvy Albert az Ady-család közeli barátjaként támogatta Ady Endre pályáját, és segített csillapítani viharos magánéletének hullámain; Krecsányi Kálmán, a „*Detektívtestület atyja*” testvéreit (Krecsányi Ignác színigazgató és Krecsányi Sárolda színművésznő) a magyar nyelvű színjátszás meghonosítóinak legjelesebb alakjai között tartja számon a honi színháztörténet...?

Kutatási eredményeim közzétételének egyik fontos mérföldköveként – köszönhetően az Országos Rendőr-főkapitányság vezetésének, hathatós támogatásával – 2011-ben (1001 sorszámozott példányban) megjelent a *Jubileumi Emlékalbum a 125 éve alakult Budapesti Detektívtestület tiszteletére – Szemelvények az állami bűnüldözés történetéből* című kiadvány, amelyet író-szerkesztőként jegyzek. A könyv bemutatója apropóján a Rendőrtiszti Főiskola diákjainak, a Rendőrmúzeum munkatársainak, és az

1945 előtti detektívek leszármazottainak, továbbá a „*Darvas képeret*” társtulajdonosának, Darvas Tamásnak a segítségével egy kiállításon is bemutathattam, miről szólt a detektív hivatás hőskora. Továbbra is folytatom a korabeli dokumentumok böngészését, és pár esztendeje elindítottam a „*detektiv-tortenelem.hu*” szakmatörténeti weboldalt, ahova folyamatosan töltöm fel a különböző érdekességeket. Az első három detektívfőnök (báró Splényi Ödön, Szombatfalvy Albert, Ruttner Sándor) életéről már összeállítottam egy kisebb anyagot, Krecsányi Kálmán életrajzán most dolgozom.

Aztán jött az ötlet, hogy megtörtént régi esetekre, saját életutam során megélt bűnügyekre, no meg a fantáziámra alapozva bűnügyi kalandregény formájában is népszerűsíthetném a nyomozói hivatást.

Reményeim szerint, ha nem is letehetetlen, de elolvasásra méltó, szórakoztató írást sikerült papírra vetnem.

*

Köszönet a könyv létrejöttében nyújtott segítségért (is), többek között:

a **Krecsányi-családnak**: Krecsányi Kálmán, a legendás detektívfőnök első (kedvenc ☺) unokájának (dr. Krecsányi Kálmán rendőrkapitány leányának) Sáríkának, azaz **dr. Csongrády Béláné Krecsányi Saroltának** (†); Sáríka néni leányának, **Kynsburgné Csongrády Ildikónak** és az ő fiának **Kynsburg Zoltánnak**; a detektívfőnök dédunokáinak, **prof. dr. Farakas Beátának** és **dr. Krecsányi Kálmán** sebész barátomnak és minden Magyarországon élő, illetve Svájcba emigrált Krecsányi-családtagnak;

dr. Fekete Rékának és **dr. Török Péternek**, „*ex kisfőnökeimnek*”, akik a kézirat első változatát már készültekor folyamatosan olvasták, és biztattak a folytatásra, remélem nem bánták meg;

dr. Rácz Attila fizikus barátomnak, aki elsőként olvasta az általam véglegesnek szánt kéziratot – hát nem lett végleges, szerencsére, többek között az Ő nem éppen közérzetjavító, de hasznos észrevételeinek ☺;

Böszörményi Gyulának, a közelmúltban elhunyt József Attila-díjas írónak, aki megajándékozott barátságával, beszélgetéseink során adott tanácsaival segített emészthetővé gyúrni a regényt; és **Cséplő Noéminek**, Gyula élete párjának, aki bevállalta a szöveggondozást;

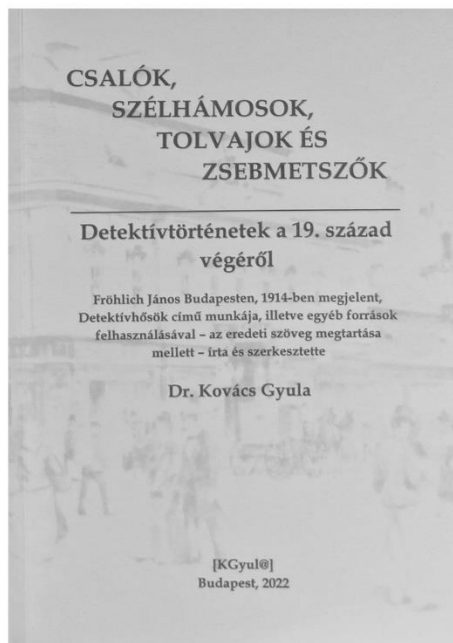
Kondor Vilmosnak és **Réti Lászlónak**, a kortárs irodalom méltán népszerű ikonjainak, számtalan bestseller szerzőinek a tanácsokért, a kritikákért, és nem utolsósorban a könyv borítójára írt véleményükért;

dr. Kovács Gyula [KGyul@] barátomnak, a regény szerkesztéséért és nyomdai előkészítéséért;

Kiss Attila szomszédomnak, a könyv borító hátsó füléhez felhasznált fényképekért.

KÖSZÖNET MINENKINEK, AKI ELOLVASTA!

SZOMOR SÁNDOR KÖNYVAJÁNLÓJA

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ

El innen, el

ELSŐ RÉSZ

1901–1902 tele

ELSŐ FEJEZET

Nincs szükség tanúra 21

MÁSODIK FEJEZET

Összeér, ami összetartozik 33

HARMADIK FEJEZET

Krecsányi színre lép 44

NEGYEDIK FEJEZET

Fény és árnyék 56

ÖTÖDIK FEJEZET

Sikkes Tercsit megölték 67

HATODIK FEJEZET

Gyilkosság a Pannóniában 78

HETEDIK FEJEZET

Vár a Fészek 90

NYOLCADIK FEJEZET

Kalandos nagyvárad-i utazás 101

KILENCEDIK FEJEZET

Gyilkosok és emberrablók nyomában 114

MÁSODIK RÉSZ
1908 tavasza

TIZEDIK FEJEZET

Koldus rács mögött..... 127

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Az ismeretlen ismerős 142

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Az eltűnt ügyvéd 156

TIZENHARMADIK FEJEZET

Radu Balaban akcióban..... 184

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Tisztul a kép 204

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A kör bezárul..... 225

AZ UTOLSÓ SZÓ JOGÁN

SZOMOR SÁNDOR KÖNYVAJÁNLÓJA